

Jedna naše věřící dívka – tady jí dám jméno Andrea – byla jako pomocník na týdenním English Campu progresivního sboru. Kromě účasti ve všelijakých hrách i v organizačních věcech, dostala za úkol připravit krátké slovo na jeden večer. Při ranním setkání týmu toho dne jeden věřící vedoucí mimo jiné prohlásil:

„Hlavně to těm nevěřícím nesmíme tlačit!“

Andrea mi pak volala, jestli má tu svoji připravenou večerní promluvu nějak předělat. Třeba ubrat ježíšovské prvky, které měla v plánu sdílet **z vlastního života**. Nejdřív jsem se vyptával: „Jaký je smysl toho English Campu? Co se má ideálně stát, než budou děcka odjíždět?“ Po vyslechnutí rozvahy o cílech povídám: „Nikomu nic netlačit! Jen jim se vši pokorou a laskavostí z vlastní zkušenosti pověz, jaké to je žít v osobním spojení se živým Ježíšem, a jak toho živého Ježíše můžou taky pozvat.“

Po večerním programu pak za Andreou přišlo několik těch mladých neobrácených s poznámkou, jak úžasné bylo, co říkala a co s tím Ježíšem prožívá. „Moje babička mi vyprávěla příběhy,“ sdílela se nevěřící dívka, „ale určitě nemá s Ježíšem takový kontakt, jako ty...“ Jiní mladí neobrácení i v dalších dnech přicházeli **s docela konkrétními otázkami**. A taky za Andreou přišli někteří věřící z křesťanských rodin: „Moje křesťanství vždycky byla spíš poslušnost rodičů. Ale **z tebe to úplně září...**“

„Hlavně to těm nevěřícím nesmíme tlačit!“

Určitě, nikomu nic nemůžeme tlačit. To by totiž stejně nefungovalo.

Za ten týden Andrea v osobních rozhovorech řekla Dobrou zprávu **jedenácti mladým lidem!** A dvě holky s ní přijaly Ježíše. To vše bez jakéhokoli tlačení. Jen na základě **osobní přízně**, jednoduchých otázek, usměvavého vyzařování vnitřní radosti a sdílení prožitků s živým Ježíšem. Když Andrea viděla zájem, přesně věděla, co říct dál, aby daného človíčka přímou cestou vedla k Pánu Ježíši. Rozumíš, **fakt žádné tlačení**. Jen vděčná radost v srdci a **mnohokrát vyzkoušená cestička** k Dobré zprávě.

Ukázalo se, že

největší „tlak“ v sobě prožívalo těch pár věřících v týmu!

Většinou jen proto, že **nevěděli, co by tak měli někomu z těch nevěřících říct - aby to znělo „přirozeně“...**

Úplně jim rozumím. **Taky jsem tam kdysi byl.** A taky jsem se kdysi nechtěl nic učit, protože mi to připadalo „nepřirozené“...

Po mnoha pozorováních podobného typu nabízíme věřícím na trénincích - i tady na webu Mosty k lidem.cz - konkrétní **SLOVA A VĚTY**, jak se takový rozhovor dá začít a krok za krokem provázet. Jde o **koncentráty** ověřené ve stovkách reálných rozhovorů s českými nevěřícími - od teenagerů až po staré lidi. Běžně je používají desítky křesťanů.

Tyhle základní kroky stojí za to zmáknout **ZPAMĚTI**. Pak můžeme začít s kýmkoli, kdykoli a kdekoli. Úplně normálně, přirozeně a hlavně bez jakéhokoli tlaku. Protože máme nacvičenou sadu nástrojů, můžeme naslouchat přítomnému Ježíši a rozeznávat, jestli naši nevěřící jsou připraveni nebo nejsou. Jestliže nejsou, i tak jsme pro ně požehnáním. A když připraveni jsou - a překvapivě mnozí opravdu jsou - krok za krokem jdeme k Dobré zprávě, k výzvě i k okamžitému utvrzení v případě jejich nové víře. Ano, tady v Česku kolem nás (i na Slovensku!) žijí duchovně připravení lidé. Jen čekají, až jim konečně někdo srozumitelně a s laskavostí předá jasnou zprávu o Ježíši včetně praktického návodu, jak se tomu Ježíši odevzdat. A to bez náboženského filosofování i bez **odpudivého křesťanského jazyka**.

Pane Ježíši, život s Tebou je báječný, hluboký, barvitý, silný... I když ne vždycky snadný. Proč se někteří křesťané nechávají oklamat, že pokorné sdílení radosti s Tebou je pro nevěřící „tlak“?